

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně: V. T. A. D., nar. x, státní příslušnost: x
Právně zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem
Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti

žalované: Ministerstvo zahraničních věcí ČR, Loretánské náměstí 5, 118 00
Praha 1 - Hradčany

v řízení o žalobě ze dne 30. 8. 2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2022, č. j.
305993-2/2022-VO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Žaloba

1. Žalobkyně se obrátila na zdejší soud včasnou žalobou, jíž se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2022, č. j. 305993-2/2022-VO (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo rozhodnuto o tom, že rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Hanoji ze dne 30. 5. 2022 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum č. HANO 2022 04120001, podané dne 12. 4. 2022 žalobkyní, je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že se v jejím případě jedná spíše o ekonomického migranta a uzavřené manželství je čistě účelové, přičemž žalobkyně nemá v úmyslu vést s manželem v ČR rodinný život. Ke skutečnostem, z nichž žalovaný dovodil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

účelovost sňatku a účelu žádosti, žalobkyně uvedla, že otázka, jakým způsobem si manželství upraví a jakou formu soužití zvolí, je plně na svobodné vůli a rozhodnutí obou manželů. Oba protokoly o výpovědích manželů, v nichž žalovaný spatřuje rozpory, jsou poměrně podrobné a oba manželé se shodli na základních otázkách ohledně seznámení, svatby, komunikace, vývoje vztahu, popisu podnikatelské činnosti žalobkyně ve VSR, manželovi je známo, kolik má žalobkyně dětí a obecně oba popsali své manželství a vývoj vztahu v dostatečném rozsahu. Je nutné přihlédnout k tomu, že žalobkyně má dospělé děti ve VSR a právě vzhledem k tomu je pochopitelně výhradně na jejich úvaze, zda zůstanou ve svém domovském státě, či zda ji budou následovat do ČR a rozhodně nelze na tomto základě dovozovat fiktivnost sňatku. Žalobkyně proto považuje závěry vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí za nekorespondující s provedeným dokazováním a dle jejího názoru nelze z průběhu seznámení, uzavření sňatku a průběhu manželství dovodit žádnou účelovost. Ve správním řízení nevyšlo najevo nic, co by naplňovalo kritéria účelovosti manželství dle judikatury NSS ani příslušné metodiky a směrnice EU 2004/38/ES. Žalobkyně má za to, že správní orgán I. stupně zhodnotil provedené důkazy zcela neobjektivně a tendenčně v její neprospěch, čímž nedostal zásadě volného hodnocení důkazů v souladu se zásadou materiální pravdy, v důsledku čehož není rozhodnutí přezkoumatelné. Postup správního orgánu nesplňuje ani požadavky na posuzování účelovosti uzavřeného manželství. Poukázala na rozhodnutí NSS ze dne 26. 9. 2018 č. j. 10 Azs 68/2018-39, dle něhož leží důkazní břemeno na správním orgánu, chce-li žádost zamítnout z důvodu obcházení zákona účelovým uzavřením manželství, za něž je možno označit pouze takové, jež je uzavřeno výlučně za účelem získání pobytového oprávnění. Správní orgán přitom nemůže v případě podezření, že by se mohlo jednat o účelově uzavřené manželství, vybírat pouze skutečnosti svědčící pro uvedený závěr a naopak musí nestranně posoudit i skutečnosti svědčící pro i proti tomuto závěru a v případě pochybností musí dát přednost závěru, že manželství účelově uzavřeno nebylo. Je třeba dokládat snahu manželů obejít zákon o pobytu cizinců a nikoliv nedokonalosti vztahu manželů. Dle žalobkyně je zcela pochopitelné, že každý z manželů vnímal např. průběh svatebního dne subjektivně, ale podstatné je to, že se oba shodli na podstatných a rozhodujících skutečnostech a okolnostech. Rozpory jsou mezi nimi ve skutečnostech spíše nepodstatných, kdy skutečně záleží na vnímání té které osoby, nicméně na jejich základě nelze v žádném případě dojít k závěru o účelovosti manželství. Napadené rozhodnutí proto žalobkyně shledává nezákonné, nepřezkoumatelné a závěry správního orgánu nemají oporu ve spisovém materiálu, správní orgán nezjistil stav věci v potřebném rozsahu pro vydání rozhodnutí, žádost v potřebném rozsahu neprojednal a provedené důkazy nesprávně a tendenčně interpretoval v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně k žalobě zároveň doložila několik svatebních fotografií.

II.

Řízení před zastupitelským úřadem

2. Žalobkyně podala na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) žádost o udělení krátkodobého víza k pobytu na území České republiky. Při provedených pohovorech uvedla mj., že předchozí žádost o udělení víza jí byla zamítnuta, neboť neposkytla dostatek informací o členech rodiny, a protože ji manžel ve Vietnamu navštívil pouze jednou. Je jí známo, že manžel vede společnou domácnost se svým synem, neví, zda je synovi známo, že uzavřela s jeho otcem sňatek. Syna manžela

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nepoznala osobně ani např. přes kameru online. O minulých vztazích manžela neví nic. Jejich společný přítel jí předal číslo na jejího budoucího manžela, následně mu zavolala, poté si psali přes sociální síť a v následujícím roce se jí zeptal, zda si jej nechce vzít, až se vrátí z ČR do Vietnamu. Dne 21. 1. 2019 do Vietnamu přijel, již v ten den se viděli a 25.1.2019 zaregistrovali svatbu. Následující den měli hostinu, již slavili se svými rodinami. Manželův syn na svatbě nebyl, neví, kdo se o něj v tu dobu v ČR staral. Na svatbě bylo okolo 10 lidí, při registraci na sobě měla bílé tričko a černé kalhoty. Manžel jí daroval snubní prsten, neví, zda jej koupil i sobě, ale předpokládá, že ano. Svatební fotografie byly pořízeny ve fotoateliéru. Po svatbě spolu byli po dobu 20 dnů, poté manžel odcestoval do ČR a následně spolu strávili ve Vietnamu dobu od 7. 4. do 24. 4. 2022. S manželem komunikují přes sociální síť formou videohovorů i telefonických hovorů dvakrát týdně. Ani při těchto příležitostech se se synem manžela nikdy neseznámila, setkala se však se starší sestrou manžela. S manželem plánují děti, ona má z předchozího vztahu tři děti. Ty s ní do ČR nepoletí, nejstarší dítě má již rodinu a mladší dvojčata dosáhnou 20. 11. 2022 osmnácti let, půjdou do domu jejích rodičů. Manžel ji finančně podporuje, nikoli však často, po známých jí občas pošle menší finanční obnos. O matce manželova syna a jejich vzájemných kontaktech neví nic.

3. Její rodina si o tom, že bude žít v ČR, nemyslí nic. Společně provozují restauraci, přičemž pokud odjede do ČR, nic se neděje, restaurace se prostě zavře. Po příletu do ČR bude žít se svým manželem, bude se podílet na výchově jeho syna, hodlá si najít práci, možná ve stejné firmě, jako pracuje manžel. V ČR je v kontaktu pouze s manželem, zatím jej zde nenavštívila.

4. Policie ČR provedla pohovor s manželem žalobkyně, který na dotazy odpovídal srozumitelně, poměrně rychle, nebyl nervózní, choval se klidně a přirozeně. Ze subjektivního pohledu se s největší pravděpodobností nejedná o účelový sňatek. Manžel žalobkyně při pohovoru uvedl, že se seznámili přes společnou kamarádku. Jsou spolu v kontaktu skoro obden přes sociální síť. S manželkou děti neplánují. Manželku občas finančně podpoří, ale vzhledem k tomu, že ona podniká, má kavárnu, nutně od něj peníze nepotřebuje. Přijede-li manželka do ČR, sežene jí práci. Manželka je v ČR v kontaktu s kamarádkou, jež je seznámila.

5. Při následně provedeném pohovoru manželka uvedla, že kontakt na manžela dostala od své sestřenice, jež žije v ČR. Manžel se ženil poprvé, ona se vdala podruhé. Z oddacího listu, jenž je součástí správního spisu, vyplývá, že manželství bylo uzavřeno v Ho Či Minově městě ve Vietnamu, oba do svazku vstupovali jako svobodní. (!)

6. Zastupitelský úřad žádost žalobkyně o udělení krátkodobého víza rodinnému příslušníku občana EU zamítl a své rozhodnutí ze dne 30. 5. 2022 odůvodnil poukázáním na absolutní neznalost žalobkyně základních skutečností týkajících se syna jejího manžela, s nímž by měla v ČR žít ve společné domácnosti a podílet se na jeho výchově, a to po čtyřech letech vztahu s manželem, dále konkrétně poukázal na rozdílné výpovědi manželů týkající se jejich vzájemných kontaktů, popisu osobních poměrů druhého z páru, neznalost manžela žalobkyně jejího aktuálního, již několik měsíců používaného telefonního čísla, nesoulad v popisu okolností, za nichž byl uzavřen sňatek a v plánování společného rodičovství. Dále poukázal na neznalost žalobkyně týkající se důležitých skutečností ohledně jejího případného života v ČR, na naprosto minimální osobní kontakt žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a jejího manžela za situace, kdy jejich setkání nic nebránilo, na absenci konkrétních představ o společné budoucnosti. Zastupitelský úřad poukázal i na to, že k seznámení manželského páru došlo pouze pár měsíců po rozvodu předchozího manželství žalobkyně, dále na skutečnost, že tato hodlá opustit Vietnam, kde žijí její 3 děti, i stabilní práci s pravidelným měsíčním příjmem. Na základě uvedeného dospěl úřad k závěru, že se jedná o účelově uzavřené manželství s cílem obcházení zákona o pobytu cizinců.

7. Následně podala žalobkyně dne 11. 6. 2022 žádost o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení dlouhodobého víza s odůvodněním, že správní orgán I. stupně provedené důkazy hodnotil zcela neobjektivně a tendenčně v její neprospěch s tím, že jeho závěry jsou v rozporu se skutečným stavem věci.

III.

Napadené rozhodnutí

8. Žalovaný následně posuzoval rozhodnutí zastupitelského úřadu v souladu s § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců a napadeným rozhodnutím shledal, že je v souladu s § 20 odst. 5 e) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že nelze konstatovat, že by žalobkyně sama bez problémů získala právo pobytu. V členském státě EU nikdy legálně nepobývala a nelze konstatovat, že by právo pobytu získala bez problémů sama. V případě žádosti o standardní schengenské vízum by jí byla žádost nejspíše zamítnuta, byla by považována za ekonomického migranta, neboť v zemi svého původu nemá stabilní socioekonomické zázemí. Vztah žalobkyně a jejího manžela před uzavřením sňatku nebyl dlouhodobý, v kontaktu spolu byli pouze přes sociální síť a osobně se seznámili čtyři dny před uzavřením manželství. Uzavření manželství je vážný akt a skutečnost, že manželé sňatek uzavřeli v rámci prvního osobního setkání, nedovoluje uvěřit, že jej uzavřeli s vážným úmyslem. Po uzavření manželství se viděli pouze jednou. Dlouhodobost vztahu po uzavření manželství tedy rovněž absentuje. Žalobkyně s manželem neuzavřeli žádný dlouhodobý právní či finanční závazek, jenž by indikoval kritérium nasvědčující tomu, že je zneužití práv Společenství nepravděpodobné. Nelze proto uzavřít, že manželství nebylo uzavřeno účelově za účelem obejití vnitrostátních právních předpisů upravujících přistěhovalectví. Dále poukázal na to, že se manželé neshodují na důležitých osobních informacích, jejich vyjádření vzbuzuje pochybnosti o plánech do budoucna a z jejich výpovědí vyplývá, že manželství bylo uzavřeno účelově. Zásadním rozporem v provedených pohovorech jsou plány manželů do budoucna a účel cesty, za kterým je předmětná žádost o vízum podána, u žalobkyně zcela absentuje povědomí o synovi manžela, při pohovoru v lednu 2022 v rámci posuzování předchozí žádosti ani nevěděla, jak se syn jmenuje, nikdy jej neviděla, ani přes videohovor. Manžel nemá zájem žadatelku se svým synem jakkoli seznámit, a to přes to, že by spolu měli v ČR žít v jedné domácnosti. I přes tyto skutečnosti žadatelka uvádí, že s ohledem na to, že miluje svého manžela, miluje i jeho syna. Manželé se neshodli ani ohledně osoby, jež je seznámila. Manžel byl informován, že se manželka v minulosti rozvedla, ale nevěděl, kdy přesně. Rozvedená žena je přitom ve vietnamské společnosti stěží přijímána a její opětovné uzavření sňatku je proto velice nepravděpodobné. Manželé mají dále velmi povrchní vzájemnou znalost, jež neodpovídá znalosti manželů, kteří spolu vzájemně komunikují. Rozpory jsou i ohledně frekvence komunikace, ohledně své práce mají pouze kusé informace. Manželé se neshodli ani na způsobu, jakým se podíleli na úhradě nákladů spojených se svatbou, na tom, jaké oblečení na sobě žadatelka při uzavření manželství

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

měla, na tom, zda vůbec byla svatební hostina, nepředložili z ní žádné fotografie, stejně tak jako ze společně tráveného času. Žalovaný konstatoval, že ve prospěch manželů svědčí, že pochází ze stejného kulturního prostředí, mají společný jazyk, jsou si věkově blízcí, avšak přesto byla shledána převážně indikativní kritéria poukazující na to, že manželství bylo uzavřeno účelově. Při hodnocení otázky účelovosti manželství může dojít ke změně při hodnocení získaných poznatků a nelze tedy vyloučit pozdější závěr, že se o účelově uzavřené manželství nejedná, avšak na základě veškerých tvrzení manželů nelze nyní prokázat úmysl žadatelky vést s občanem ČR rodinný život. Žalovaný měl za to, že se žalobkyně prostřednictvím sňatku snaží pouze získat právo vstupu a pobytu v ČR/EU.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný setrval na dosavadní argumentaci a navrhl zamítnutí žaloby s tím, že ji považuje za nedůvodnou. Rozhodnutí žalovaného i zastupitelského úřadu jsou řádně věcně i právně odůvodněna, jsou přezkoumatelná a zákonná. K žalobkyní tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného uvedl, že rozhodnutí vychází ze správního spisu a skutkový stav zhodnotilo souhrnně. Poukázal na to, že se na řízení o žádostech o schengenská, resp. krátkodobá víza, nepoužije část druhá a třetí zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy se na věc nemůže přímo uplatnit § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jeho použití je přímo vyloučeno § 168 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Argumenty žalobkyně, že je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, jelikož závěry správního orgánu nemají oporu ve spisovém materiálu, a správní orgán nezjistil stav věci v potřebném rozsahu pro vydání rozhodnutí, a že žádost v potřebném rozsahu neprojednal a provedené důkazy nesprávně interpretoval, jsou v případě, že právní zástupce žalobkyně nenahlédl do spisu, bezpředmětné a nedůvodné. Zároveň je tento typ řízení méně formální a nelze jej přirovnávat ke správnímu řízení v intencích správního řádu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zhodnotil a přihlédl ke všemu, co bylo v řízení zjištěno, přičemž odůvodnění rozhodnutí nemusí hodnotit veškeré skutečnosti explicitně. Argument žalobkyně s odkazem na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 240/2015-35 ze dne 3. 2. 2016, který žalobkyně cituje v souvislosti se zásadou volného hodnocení důkazů, je tudíž zcela nepřiléhavý, neboť v něm se jednalo o typ řízení, v němž se správní řád plně aplikuje. Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo odůvodněno dostatečně. Ohledně kritérií nepřezkoumatelnosti odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 38/2006-72 ze dne 23. 8. 2006, dle něhož nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno.

10. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně využila možnosti správního přezkumu podáním žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza a v té souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 A 8/2021-31 ze dne 30. 5. 2022, s tím, že soudní přezkum neslouží k provádění dokazování, neboť indikativní kritéria posuzují především správní orgány, tj. příslušný zastupitelský úřad a žalovaný a samotné správní rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování a zda premisy takové úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Úkolem správního soudu naopak není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správní uvážení vlastním. Žalobkyní soudu předložené svatební fotografie nejsou součástí správního spisu, přičemž správní řízení bylo ukončeno a nelze uplatňovat nové důkazy. Uvedení žalobních námitek rovněž nelze nahradit předložením důkazů, resp. odkazem na ně, neboť řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční a projednací, kdy důkazní návrh, který procesní strana zatížená důkazním břemenem činí, slouží k prokázání pravdivosti určité tvrzené skutečnosti a nikoliv k uvádění nových skutečností do řízení či k upřesnění a konkretizaci typových pašálních a nekonkrétních tvrzení. Poukázal na rozhodnutí, z nichž vyplývá, že obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí.

11. Žalovaný dále zmínil část výpovědi žalobkyně, z níž vyplývá sporadická návštěva žalobkyně a jejího manžela, to, že není udržováno manželské soužití, dále vzájemná neznalost, řídká komunikace a neshoda, resp. neexistence společného plánu do budoucnosti a absence společného přispívání k odpovědnostem vyplývajících z manželství svědčí ve svém souhrnu pro závěr, že byl naplněn zamítací důvod stanovený v § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Takový závěr je v souladu s rozhodnutím Soudního dvora Evropské unie ve věci C-127/08 „*Metock*“ bod 75.

12. Žalovaný dále uvedl, že manžel žalobkyně, jenž je rovněž občanem Vietnamu, mohl minimálně v roce 2019 a 2022 strávit prázdniny se svým synem ve Vietnamu, přičemž v souvislosti s vypuknutím pandemie COVID-19 došlo k omezení možnosti cestování, jež však nebylo zakázáno. Žalobkyně se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců, když uzavřela sňatek pouze za účelem zisku pobytového oprávnění, jež by jí jinak nepříslušelo, přičemž žalovaný neměl žádné pochybnosti o tom, že se jedná o účelové manželství. Žalovaný přihlédl i k tomu, že vietnamská společnost je velice tradiční a uzavírání sňatku probíhá zcela jinou formou, než jakou bylo manželství žalobkyně uzavřeno, neboť i nejmenší vietnamské svatby se účastní nejméně 100 hostů. Skutečnost, že manželé mají děti, které o sobě ani nevědí a neznají se, je v jakékoli společnosti nutno vnímat nestandardně a to i s ohledem na to, že žalobkyně by měla s dítětem manžela, o němž nic neví, sdílet společnou domácnost a tedy se i podílet na jeho výchově. V kontrastu s tím by své tři děti případně zanechala ve Vietnamu. Žalovaný uvedl, že případ zhodnotil komplexně, přihlédl ke všem skutečnostem svědčícím ve prospěch i neprospěch manželů a následoval indikativní kritéria, jež byla naplněna a tato převážila. Rozhodnutí vychází ze správního spisu, kdy Velvyslanectví ČR v Hanoji řádně zjistilo skutkový stav věci, jenž žalovaný přezkoumal a došel k závěru, že byl naplněn zamítací důvod stanovený v § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a proto rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Hanoji potvrdil. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 s.ř.s. za situace, kdy s tímto postupem neprojevil žádný z účastníků nesouhlas.

VI.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba není důvodná.

16. Ze správního spisu Ministerstva zahraničních věcí ČR soud zjistil, že rozhodnutím Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 30. 5. 2022 byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení víza rodinnému příslušníku občana EU s odůvodněním, že se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území. Žalobkyně následně opětovně požádala jako rodinný příslušník občana České republiky dne 2. 6. 2022 o udělení víza. Tato žádost byla žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 8. 2022 zamítnuta s tímž odůvodněním. Rozhodující důkazy, z nichž správní orgán I. stupně a stejně tak i žalovaný vycházeli, jsou konstatovány v napadeném rozhodnutí.

17. Dle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza udíleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5 uvedeného zákona.

18. Dle § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá provázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

19. Podle Směrnice 2004/38/ES „Členské státy by měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvody, a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt“.

20. Soud se zabýval důvodností žalobních námitek. V předcházejícím správním řízení bylo bez pochybností prokázáno postavení žalobkyně jakožto rodinného příslušníka – manželky - občana České republiky ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů cizinci. Žalovaný dospěl k závěru, že manželství žalobkyně bylo uzavřeno účelově, aby získala právo vstupu a pobytu v ČR, přičemž soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

21. Je třeba uvést, že zákon o pobytu cizinců definici manželství uzavřeného účelově neobsahuje. Nejvyšší správní soud se však touto problematikou opakovaně zabýval a z jeho judikatury plyne, že posouzení účelovosti uzavřeného manželství je otázkou skutkovou. Veřejné právo nahlíží na manželství autonomně podle svých norem a není vázáno vymezením jeho účelu normami práva soukromého. Vyhovuje-li manželství účelu vymezenému normami soukromého práva, neznamená to automaticky, že jej nelze označit za účelové (viz rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43). Dle rozsudku NSS ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 Azs 410/2017-96 lze za „účelové sňatky označit uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. V obecné rovině lze za indikativní faktory, které svědčí tomu, že žadatel o vízum neuzavřel manželství pouze za účelem obejití právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců, označit např. to, že manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám, nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím, pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu, měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu, přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.), manželství trvá dlouhou dobu... Za podstatné faktory, které jsou-li dány, mohou naopak vést k závěru o účelovém manželství, lze označit např. to, že není udržováno manželské soužití, chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství, manželé se neshodnou při informacích o průběhu manželství...“

22. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem zabýval mírou shody tvrzení žalobkyně a jejího manžela před správním orgánem I. stupně, uvedl kompletní výčet konkrétních nesouladných tvrzení žalobkyně a jejího manžela a zároveň poukázal na nelogičnosti v jejich tvrzení. Soud konstatuje, že žalobkyně stejně jako v rámci správního, tak ani v rámci soudního řízení nerozptýlila pochybnosti ohledně účelovosti uzavřeného manželství. Nevysvětlila rozpory ve vlastní výpovědi i výpovědi jejího manžela týkající se např. osoby, jejímž prostřednictvím se seznámili, rozpory týkající se důvodů, jež ji a manžela vedly k uzavření sňatku za situace, kdy spolu před učiněním tohoto zásadního, rozhodnutí nebyli v žádném osobním kontaktu, neuvedli, zda vůbec zvažovali možnost společně žít alespoň dočasně ve Vietnamu ani důvody, pro něž toto nerealizovali. Žalobkyně nerozptýlila ani rozpory týkající se popisu jejího svatebního oblečení, otázky existence snubního prstenu manžela, otázky konání svatební oslavy a jejího financování. Žalobkyně nevysvětlila absenci jakýchkoli fotografií z této oslavy, absenci společných fotografií, jež by byly pořízeny ve fotoateliéru i s příbuznými, kteří se údajně dle jedné výpovědi měli svatební hostiny účastnit a to za situace, kdy s manželem si takové fotografie nechali zhotovit. Žalobkyně nevysvětlila ani absenci jakýchkoli fotografií z tvrzených dvou osobních setkání s manželem, přičemž fotografie obsažené ve správním spise zachycující dvě krátké osoby vyfotografované z dálky a zezadu v tomto ohledu nic neprokazují. Soud je přitom přesvědčen, že existoval-li by mezi žalobkyní a jejím manželem skutečně citový vztah, pak by si společné fotografie při naprosto vzácných setkáních pořídili. Žalobkyně soudu předložila dvě svatební fotografie za situace, kdy správní řízení již bylo ukončeno, a proto nelze uplatňovat nové důkazy

23. Žalobkyně nevysvětlila ani zásadní rozpor ve výpovědích týkající se otázky plánování společného rodičovství, ani nepředestřela žádné logické vysvětlení týkající se jejího tvrzení, že miluje syna svého manžela (s nímž by žila ve společné domácnosti a podílela se na jeho výchově) za situace, kdy jí donedávna nebylo známo ani jeho jméno a dosud jí nejsou známy téměř žádné základní skutečnosti jeho se týkající a dokonce jej

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nikdy ani neviděla, natož s ním komunikovala a to alespoň prostřednictvím sociálních sítí či videohovoru. To vše za situace, kdy je žalobkyně údajně 2x týdně v kontaktu s manželem, který žije se svým synem, jenž je poměrně útlého věku. Žalobkyně ani její manžel nevysvětlili, jak je možné, že ačkoli tvrdí, že spolu jsou několikrát týdně v kontaktu, manželovi není známo její několik měsíců používané nové telefonní číslo, jež nahradilo předchozí. Vysvětleny nebyly ani důvody, proč se manželé po uzavření sňatku setkali pouze jednou, ačkoli byl sňatek uzavřen již před čtyřmi lety. Žalobkyně ani v žalobě neuvedla nic, co by mohlo vyvrátit domněnky žalovaného o účelovosti uzavřeného manželství, ani nevysvětlila rozpory ve výpovědi její a jejího manžela.

24. Soud souhlasí se žalobkyní, že je plně na svobodné vůli a rozhodnutí obou manželů, jakým způsobem si manželství upraví a jakou formu soužití zvolí. Pokud však absentují logické důvody, jež ji a manžela vedly k uzavření manželství, absentuje-li alespoň dobrá znalost osoby druhého manžela, vzájemná znalost předchozího i současného osobního a pracovního života, bližší znalost osob, jež jsou pro život jednoho z nich zásadní, obzvláště, když s jedním z manželů tyto osoby žijí a budou žít ve společné domácnosti a tudíž se druhý manžel bude na jeho výchově podílet, pokud absentuje opravdová vůle a snaha manželů být spolu alespoň občas v osobním kontaktu, potřeba informovat se o běžných i důležitých skutečnostech, absentuje-li shoda či vědomí neshod týkajících se zásadních otázek budoucího soužití, zde např. otázka případného rodičovství, pak toto ve svém souhrnu svědčí pro účelovost uzavřeného sňatku. Udivující je i nezáměr žalobkyně o bytové poměry manžela, s nímž by měla i společně s jeho synem žít, když se spokojila s informací, že manžel užívá byt 3 + 1, aniž však ví, co je tímto označením myšleno.

25. Soud má, na rozdíl od žalovaného, zato, že to, že je žalobkyně odhodlána opustit Vietnam, kde žijí její 3 již dospělé, resp. téměř dospělé děti a kde má žalobkyně stabilní práci, nelze vykládat jako skutečnost dokládající absenci hlubokého partnerského vztahu mezi manžely, tedy v neprospěch žalobkyně. Soud se s ohledem na její rodinné vazby ve Vietnamu a existenci poměrně úspěšného podnikání neztotožňuje ani se závěrem žalovaného, že žalobkyně nemá v zemi původu stabilní socioekonomické zázemí.

26. V souhrnu se však soud, ohledem na vše výše uvedené, neztotožňuje s názorem žalobkyně, že závěry žalovaného vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nekorespondují s provedeným dokazováním a že provedené důkazy byly zhodnoceny zcela neobjektivně a tendenčně v její neprospěch, neboť soud shledává kromě výše uvedeného i absenci skutečností svědčících o faktickém blízkém citovém vztahu mezi manžely a touze sdílet společně život. K tomuto závěru soud dospěl i při vědomí různosti, pestrosti a odlišnosti charakteru jednotlivých lidí a jejich představ o ideálním či alespoň akceptovatelném způsobu vzájemného soužití.

27. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil se závěrem žalovaného o účelovosti žalobkyní uzavřeného sňatku, má zato, že žalovaný komplexně a řádně přezkoumal průběh správního řízení a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a správní orgán nepochybil při hodnocení důkazů a vypořádal se s nimi logickým a přezkoumatelným způsobem. Je proto zřejmé, že došlo k naplnění důvodů pro neudělení krátkodobého víza dle ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

VII.
Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu v souvislosti s tímto řízením nevznikly, a soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení nárok.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11.11.2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.